

19. ԿՐԴԼԵՇԱՆ

Կիւնը մեկ մարթ: Դինքոյն ը, ուր կնիկ, անու տըղա չկա:

Կըսը. — Իս տ'իւնիմ, էրթամ մա մալեն, ծի թուխթըմ տամ
անիլ:

Կիւնը, կէրթա մա մալեն, մալեն թուխթ կանը անու:

Կըսը. — Գյընա՛, ոսպընե վըռիկ իփի՛, կի՛, օր իլնիս տըղով:

Կիւնը տըղով: Աստծու խրամանքով քանը ոսպա՛մ խատ
կիրիր էր, անցկում տըղա էլալ:

Ան էլ կը պիրը, կըսը. — Նա հըմեն տըղա իս ի՞նչ տ'անիմ:
Ի՞նչըխ տը շախիմ:

Ջախալիլ կը տա, խա ցանին կը տա թաներ:

Կըսը. — Երանիկ էլներ, իս մեկ թըղեր էր, ուր խոր խամար
խաց տաներ:

Կըսը. — Մարե՛, չէ՞ իս գի թաներ վե իմ, իս Կըղլեշան իմ:

Թաներ կաչկը, դուր կաչկը, չըկերի Կըղլեշան իլնը տուս:
Մուխիր կը խանը, խա մուխրին կիւնը տուս:

Կըսը. — Տըղա՛, խալեն խաց պիրիմ, ա՛ն էշ, գյընա՛, տա՛ր քու
խոր:

Կիւնը, խաց կը թալը վա՛ր իշուն, կը մըտնը իշու ականջ վե,
կէրթա:

Մեկ մարթըմ ան կընարեն կը գա, կը տեսնա՝ էշըմ բառադա
կը գա:

Կըսը. — Վուա՛, գի ծի էշըմ:

Կըղլեշան կըսը. — Կըլի՛րս, ապա իս էստեղ ի՞նչ կանիմ, ան-
տեր էշ հուրդի՛ց ը:

Խաց կը տանը խոր: Խեր վա՛ր կանը:

Խեր կիրիշկը, կըսը. — Ապա նա էշ բռնանդա ի՞նչընիս իրը ըստա:

Կըղեշան կըսը. — Կակո՛, չէ՞ իս գո ըստա յիմ:

Ան էլ կըսը. — Տըղա՛, խոռոտ կայնը, մաչ առտին չըկորսիս:

Ան էլ կերթա, իգ կը կույը վերեն, Կըղեշան կը մնա տակ:
Մարթ կիմի դարբան՝ հա՛յ լաճ, հա՛յ լաճ, լաճ չըկա: Ապա դո՛ւր տը կընդնը:

Մարթ կը գա տուն:

Կըսը. — Մա՛րթ, հո՞ւր ի քու լաճ:

Կըսը. — Վո՛ւա՛, իմ լաճ կորսավ մաչ առտին:

Կըլան:

Պառավըմ ան կընարեն կըսը. — Տո՛ւ վըրե՞ կը լեթյ:

Կըսին. — Վո՛ւա՛, մի Կըղեշան կորսեր ի, էն հապով կը լանթյ:

Պառավ կիւնը, կը գա մաչ առտին, ուր խանար ցան կը ժող-վը: Ինչ ծեռ կը տա, ցան կը վիրուցը, Կըղեշան գո կույը տակ:

Պառավն էլ ուրախութեն կը ծըռը, Կըղեշան կը տընը մաչ ցախիրուն, կը տա հընթըտակ:

Պառավ կը գա գլիտու պերան, ուր գլիրկ կը տընը գլետին, Կըղեշան գաղտիկ կը փախը, կիյա, իւնը թըզը ծառ վե:

Կը գա, կը տեսնա՝ գո Կըղեշան իլիր թըզը ծառ վե:

Կըսի. — Կըղեշա՛ն, թուզըմ տո՛ւ իս ուտիմ, իս պառավ իմ:

Կըղեշան թուզըմ կը թալը, կըսը. — Ա՛ռ, կի՛:

Կըսը. — Կըղեշա՛ն, ան թուզ կորսավ, ցածրացի՛, տու իմ ծեռ, իմ ծեռ չըխասնը:

Ան էլ կըսը. — Խա՛, իս ցածրանամ, օր տու ըզծը տանիս, ուտիս:

Կըսը. — Կըղեշա՛ն, քու Աստծու բախտ, ցածրացի՛, թուզըմ տո՛ւ իմ ծեռ, իս ուտիմ:

Ան էլ կը ցածրանա, համա կը թալը, Կըղեշան կը պըռնը: Կը տընը մաչ ուր կհովին, կիթյ կը կապը, կառնը, կը տանը:

Խեր, մեր կը գան, կըսին. — Մի Կըղեշան կընդա՞ր, պառավ:

Ան էլ կըսը. — Կընդիր իմ, գո ցախը կհողով վե:

Կըղեշան ուր հախուն կը մըտնը մաչ կառը փըշերուն վե: Կան կը գան, չըն կընդնը:

Ցախ կը տանին տուն, կը տան թոներ վե, կըսին. — Ա՛խ, ա՛խ, միր լաճ հո՛ւր կորսավ:

Կըղեւեշան կը մտնը ակ վե, կըսը. — Կակո՛, վոլա՛, իս գի ըստան իմ:

Թարվան ակնեն կը խանին ըզԿըղեւեշան:

Պառավ կը փռշմընի, կըսը. — Խոզկե իս զԿըղեւեշան կերեր էր, վըրե՞ տարա, տըվը անու խոր, մար:

Լաճ կիլնը, կերթա տաւս, պառավ կը լարը հիտիվ: Ան էլ զինք կը թալը մաչ հառվին, պառավ կը խասնը, կը խանը տաւս, կուտը:

Խեր, մերն էլ հիտիվ Կըղեւեշանին կան կը գան, վոլա՛, չըկա: Ապա պառավ կիրի:

Կըսը. — Մի կան գալ հիտիվ Կըղեւեշանին ի՞նչ ուքուտ ը, Աստված տըվից, Աստված առից:

Կնիկ կըսը. — Գընա՛, առտ վարը, բալքը Աստված կամենա, ակոսը մեչ տեղըմ իլնը հերեվան:

Կիլնը, կերթա, առտ կը վարը, գաւգաւմըմ ոսկը կը կընդնը:

Ան էլ կըսը. — Վոլա՛, ալ իս վար չըմ անի, քանի ժիր ինք, ուտինք ճա ոսկըն, մի բաւ ը:

Կը տեսնա՝ մեկ մարթ ան կընարեն կը գա:

Կըսը. — Վոլա՛, իս տը կիսիմ ճա ոսկըն խա՛ նա մարթուն:

Կը կանչը, կը պիրը, կես կը տա անու, կես կը տանը ուր տուն:

Կը խասնը ուր մըրագ, տաւ էլ՝ քաւ մըրագ:

